

2017

e. 9

Leonardo da Vinci: Alegorie s vlkem a orlem

Pozvánka

Sejdeme se první středu v říjnu v 17:00 u **Selima** ve Středoklukách. Spojení: Autobusové nádraží stanice metra Veleslavín - nástupiště č. 3, linka 322 směr Kladno, linka 323 směr Koleč, výstup ve Středoklukách; časy - 15.55, 16.15, 16.35, 16.55, 17.15, 17.45; (tyto linky jsou pro nás nad 70 let zdarma).

Kožichy a uzenky sebou, střecha stojí, dva ohně, dostatek dříví, hospoda vedle funguje.

Zápis

Pod rozsochatými kaštany jsme se sešli v rozvětvené sestavě (zleva) **Pacík, Kušnička, Job, Zub, Boja, Bobánek, Kačka, Přemík, Mahdí, Reyp, Brafa, Hakim, Pegas, Kost'a, Tomík, Bob, Yško, Foki, Mahu** a na fotografii chybí dříve odešlý **Petr**.

Omluvenky

Ahoj, omluvte mne, tentokrát jsme na dovolené bez vnoučat. V říjnu přijdu. **Zbyněk Chingo** má prvostředěční zimnici čí co a omlouvá se telefonicky. Všechny pozdravuje. Telefonické omluvy od **Jakuba** a **Pulce**.

O čem se na schůzce jednalo si zapisovatel nezapamatoval. Bylo to ostatně jako vždy chaotické. **Bobánek** mezi Prvostředěčníky přivedl poprvé **Brafu** a **Tomíka** (Benjamin Frágner). Dále jsme vyjádřili obavy, jestli **Pulec** pokročil v organizování detektivky. **Bobánek**, který detektivku inicioval, jako obvykle prohlásil, že s tím nemá nic společného.

Měli jsme také radost, že přijel na schůzku z Kanady **Boja** a proto se také odhodlal na schůzku přijít jeho háček ze slalomky **Kušnička**. Takže nás na schůzku přišlo dvacet.

Přemík nás zachytil v akci:

Kromě pití piva a pojídání uzenek, jsme také mluvili i o vážných věcech. Například, že nepřišel **Pulec** s rozpracovaným námětem na detektivku.

Zub v intelektuálním hovoru s **Bojou**, který ukázněně přijel na schůzku z Kanady

Mahdí, Tomík (Frágner) a Mahu

Kačka s Pacíkem si prohlížejí staré gramofonové desky, které přinesl k rozebrání Hakim. Petra s Bojou desky nezajímaly.

Bobánek řekl, že nemá s detektivkou nic společného a **Reyp** s **Mahdím** se tomu diví.

Zprávy

Dne 19. září se sešla v Přírodovědném klubu skupina pro přípravu detektivky ve složení: **Pulec, Přemík, Bobánek, Bob, Foki, Pegas, Reyp** a **Pacík**. Jednání bylo tajné. S výsledky budou Prvostředečníci seznámeni na příští schůzce.

Vtipy

Pohledy na hospodaření v různých politických a náboženských systémech
Některé z těchto pohledů jsou už známé, na příklad:

Křesťanství:

Máš dvě krávy. Jednu dáš sousedovi.

Islám:

Máš dvě krávy. Jednu si necháš a druhou vyměníš za manželku.

Socialismus:

Máš dvě krávy. Stát ti obě vezme a dá ti trochu mléka.

Komunismus:

Máš dvě krávy. Stát ti obě vezme a zavře tě.

Kapitalismus:

Máš dvě krávy. Jednu prodáš a koupíš býka. Stádo se zvětšuje. Nakonec vše prodáš a jdeš do důchodu.

Ty nové pohledy jsou:

Český kapitalismus:

Na dvě krávy si vezmeš půjčku od banky ve výši 1,6 miliardy Kč a odstěhuješ se na Bahamy. Banka posléze zjistí, že to nebyly krávy ze zlata, jak bylo soudním znalcem doloženo, ale dvě rachitické kozy. Rozdíl zaplatí daňoví poplatníci a soudní znalec pokračuje ve své činnosti.

Čínská akciová společnost:

Máš dvě krávy. K tomu 300 lidí, kteří je dojí. Vykazuješ plnou zaměstnanost, vysokou produktivitu skotu a zatkneš novináře, který tato čísla zveřejňoval.

Britská akciová společnost:

Máš dvě krávy. Obě jsou šílené.

Ruská akciová společnost:

Máš dvě krávy. Spočítáš je ještě jednou a zjistíš, že jich máš pět. Spočítáš je a zjistíš, že jich máš čtyřicet dva. Spočítáš je a zjistíš, že jsou jen dvě. Přestaneš počítat a otevřeš další lahev vodky.

Následující vtip od Kantorka v Plaváčku asi byl. Ale za zopakování stojí:

„Na dědičnost se nedá spoléhat. Myslel jsem, že moje žena bude vařit jako její matka, ale ona chlastá jako její otec.“

Listárna

Po stopách třech orlích per (Reyp)

V sobotu 23. září jsem se zúčastnil vycházky, výše uvedeného názvu, kterou organizoval Skautský institut, jmenovitě Bobo – Roman Šantora, známý nám jednak z doby naší stoleté oslavy a také jako autor knihy „Skautský oddíl“ (teda mimo jiné). Účast byla celkem velká. Kromě jednoho berounského oddílu (15 skautíků a 4 vedoucí) ze střediska, které nese jméno Miloše Seiferta, se zúčastnilo 13 dospělých až starších skautů se 4 dětmi. Nejstaršímu bylo 80 let. Nejmladším účastníkem byla dcerka Bobova, které je 2 a ¼ roku. Nejvzdálenějším účastníkem byl Bobr z Tábora, který přivezl výroční odznaky. Počasí se vydařilo, odpoledne bylo skoro až horko.

Vycházka se odehrála ve třech etapách. První se zabývala památkou Miloše Seiferta, zakladatele skautingu v Berouně, který byl také spojen s prvními tábory na Plešivci, kde tábořil i Braťka se svým 5. oddílem v letech první světové války. Seifert byl učitelem na berounských školách a napojil se na A.B. Svojsíka, poznal se i s E.T. Setonem a posléze založil český woodcraft. A proto jsme napřed prošli Berounem po místech jeho zdejšího působení. Začátek byl v 10:15 u bývalého reálného gymnázia na Wagnerově náměstí. Výklad podával především zasvěcený historik woodcraftu, jehož jméno ani přezdívku jsem si nezapamatoval také Bobo. Pak se šlo na velké náměstí. Zde Seifert bydlel v domě, kde je dnes městské „Íčko“. Pak k obecní škole na Plzeňce, kde také učil a jsme ještě zavítali k dalšímu jeho bydlišti v Hněvkovské ulici čp. 388. Poté jsme vystoupali na Městskou horu. Tam měl Seifert, než odešel učit na Slovensko, vilku. Také tu má krásnou klubovnu junácké středisko nesoucí jeho jméno. To soustřeďuje celkem asi 150 členů v šesti oddílech různého věkového složení, včetně dvou rodinných. Tady se odpojil oddíl skautíků (věkovou strukturu mají posunutou, a to od 8 do 14 let) a ostatní sešli kolem medvědária zpátky k bývalému gymnáziu. To byl akorát čas poobědvat z vlastních zásob.

Na druhou etapu jsme se vydali sesazení do aut účastníků. Odjeli jsme ke Lhotce, osadě na silnici z Berouna na Chyňavu. Tady jsme auta zanechali a pěšky jsme došli na křižovatku lesních cest, zvanou „U lizu“ (Tím lizem je míněno slanisko pro zvěř). Chvilí po nás sem dorazili i berounští skautíci. Dneska tam stojí myslivecká chata berounského spolku Diana, ale v počátcích dvacátého století tam někde byla sušárna dřeva a u ní dovolila městská rada (ten les kolem patřil městu) tábořit tehdejšími prvními skautům. A protože Bobo při svém pátrání narazil na pamětníky, kteří tu starou sušárnu viděli ještě stát, mohl místo konání těchto prvních skautských táborů lokalizovat. Druhým vodítkem mu byla studánka, která tam také stále je, i když rekonstruovaná, kousek v lese, asi 30 m od křižovatky. Tak jsme tedy došli na místo, kde se konal v roce 1916 pětkařský tábor „Plátěná Lhota“. Tábořili tu ještě dva roky poté a v během tábora v roce 1917 došlo pravděpodobně ke vzniku „Tří orlích per“.

Tehdy na tábory jezdily mnohé návštěvy, jak rodičů, tak konšelů z Berouna a různých příznivců skautingu nebo činovníků z Prahy. Přišel také Miloš Seifert a s Braťkou se bavili mj. i o Seifertových zkušenostech ze setkání s E.T. Setonem. Od Seiferta Braťka zřejmě slyšel o systému indiánských zkoušek, které Seton praktikoval se svými americkými woodcraftery. Nejspíš vyzkoušel takový výchovný prvek u svého oddílu, a pak, v roce 1918 v časopise Junák, uveřejnil rozsáhlý článek s popisem pravidel nové zkoušky „Tři orlí pera“. Ta

se postupně zaváděla i u jiných oddílů, až se koncem dvacátých let stala trvalou součástí junáckého výchovného programu a je jí dodnes. Oproti původnímu znění však doznala změny. Z původních pěti zkoušek zůstaly jen tři. Vypadla zkouška vydržet bez pohnutí brvou tři rány lískovkou přes záda a zkouška vydržet celý den neklít a neužívat hrubá slova, ta splynula se zkouškou mlčení. Některé oddíly údajně i nadále uplatňují ty tři rány lískovkou, ale až při slavnostním udělení třech orlích per, jako součást obřadu. Já si pamatuji, že jsme občas zkoušeli vydržet tzv. ploutvičku, která jinak patřila k drsnější formě fyzického trestu (myslím, že za 5 mínusáků a podobné hrubé provinění, horší už byl jen „pasan“). Ale do „harcerských zkoušek“ se to nepočítalo.

Když jsme si tedy vyslechli výklad o historii a u studánky pořídili hromadné foto, nastal čas k přesunu do Výbrnice, kde se měla odehrát třetí, závěrečná etapa vycházky. Původně zamýšlený přesun pěšky se omezil na moji maličkost. Šel jsem necelou hodinu, a to po žluté do Hýskova, pak polní cestou k usedlosti Krupka a lesem dolů do Výbrnice. Ostatní opět nasedli do aut, která je dovezla k ústí Výbrnice, k viaduktu pod železniční tratí, odkud došli pěšky proti proudu až ke srubu. Já tam dorazil asi 20 minut po nich. Tam Bobo mezitím povídal o Braťkovi a o skautské rezervaci, což jsem pak já doplnil o tradici našich „Nižborů“, o současnosti a budoucnosti skautského poutního místa. Bohužel se tam nedostavil Áša, s nímž byl Bobo domluven. Asi kolem půl páté jsme se rozešli. Já šel do Nižbora na nádraží a ostatní k autům, aby odjeli do Berouna. Ještě jsem si cestu trochu prodloužil na hranu svahu nad Berouňkou, kde by mohlo být místo, kam údajně chodili pětkařští roveři ve třicátých letech skládat slib. Když si odmyslím všechno, co do údolí Berouňky nanasla druhá půle minulého století, jsou tam romantické vyhlídky, které by se k tomu účelu docela hodily. Ale dneska už nám to asi nikdo nepotvrdí, ani nevyvrátí, jestli to tak tehdy bylo.

V Berouně před gymnáziem cesta začala

Klubovna skautského oddílu na Městské Hoře

Před klubovnou

U studánky

Ve Výbrnici před srubem kde máme naše Nižborské táboráky.

Brat'ka mezi houbami

Torontská skupina (zprávu poslal **Smeták**)

Je v hledáčku kanadských tajných služeb i současně monitorována FBI. Nazývají ji torontská skupina a členové jsou známi pouze podle krycích jmen - **Plavec**, **Smeták** a **Bob**. Právě cíle jejich aktivit nejsou známy. Setkávají se maximálně jednou ročně na předměstí Toronta v restauraci Swisschalet, pravidelně si objednávají kuře s hranolky. Jejich konverzace obvykle nic nevyzrazuje. Pouze část hovoru vedená **Plavcem** je podivná a patrně zakódovaná. Záznam části jejich rozhovoru ze středy 23.8.2017 , 13:28. **Plavec**: „... a ta bába vrazila do mého vozu. Nic se mi chválabohu nestalo. Ale houkačky, policajti a celý ten cirkus jaký bývá obvyklý při bouračkách. Až za tři dny se však na hřbetu pravé ruky objevila při RTG zlomená kůstka. Nerozumím tomu, ale prý se to stává.“

ZKVOZ MĚSÍC

Píše Dr. Jan Holada

Kreslí orosh. F. Píala

Chřlíc atomický oheň opouští Vesmírná loď podivný měsíční svit.

Měsíc. Američané první dosáhli jeho povrchu a podle všech mezinárodních zásad, jsou tedy jeho objevitelé a mají právo ujmout se ho jménem své země.

Ruský tisk několik dní mlčel, ale pak namítal dosti podrážděně: Američané na Měsíci nepřistáli, nýbrž se zřítili na jeho povrch a nebyť pomoci sovětských badatelů, sotva by svět zvěděl o jejich konci a sotva by mohli uplatňovati svůj nárok na panství na Měsíci.

V tisku celého světa ozývaly se hlasy hned pro tu, hned pro jinou stranu.

Vesmírní cestovatelé, čím více se blížili k Zemi — tím častěji měli radiotelegrafické spojení s pozemními stanicemi. Přijímali s úžasem a jistými rozpaky zprávy, které jim o mocenské hádce přinášelo rádio. Ruští badatelé museli ještě na poloviční cestě mezi měsícem a zemí podati zevrubnou úřední zprávu o všech událostech. Američané byli bombardováni žádostmi tisku o rozhovor, jak to vlastně všechno bylo a o svůj názor, komu vlastně Měsíc má náležet. Vyhověli první části dost horlivě, ale odepřeli odpověď na otázku druhou, ač se jim nabízelí odměny statisícové. Měli již se svými ruskými přáteli plán, co poví.

Pokračování.

Sensační správa z Měsíce. Komu bude patřit Měsíc? vyvolává kamelot v New-Yorku.

Nejbližších šest hodin bylo věnováno tomu, aby ze zřícené stěly byly přeneseny ty přístroje a zásoby, které by snad byly vhodné pro zpáteční cestu Vesmírné lodi na Zemi. Samozřejmě Američané nezapomněli na záznamy svých různých fyzikálních přístrojů, na fotografické snímky a na záznamy členů výpravy. Pohonných látek stěly však nebylo možno použít pro pohyb koule. Na štěstí Vesmírná loď měla ještě dostatečně oně hmoty, která automatickým rozkladem dávala jí sílu překonati přitažlivost nebeských těles.

Chřlíc atomický oheň bleskurychle vznesla se koule nad rozervanou hradbou kráteru a opustila podivný měsíční svět. Odpoutání od měsíčního povrchu bylo mnohem snazší než odlet ze Země, protože — jak jsme již několikrát řekli, tíže na Měsíci jest šestkrát menší než na povrchu Země. Brzy se měsíční povrch změnil v obrovský stříbrný srp, jehož vnitřní, sluncem neosvětlená strana, však přes to zářila měděným světlem jsouc ozářena paprsky, přicházejícími se země a hvězd. Zatím, co Vesmírná loď s americkými i ruskými cestovateli vracela se k rodné zemi, ve chvíli, kdy odvážní cestovatelé byli plni nadějí, že se vrátí jako vítězové, na Zemi rozpoutala se vřava, kterou sotva mohli očekávat.

Začalo to v Americe, kde noviny — předstihující se v sensačnosti, probíraly otázku, komu vlastně nyní patří

ZAVOD MĚSÍC

Pisá Dr. Jan Hořádo

Kresl arch. F. Fiola

Návrat Vesmírné koule k Zemi byl v poslední své fázi dost dramatický. Profesor Gunarev, který nyní vede celou výpravu, nechal kouli volně padat. Z výše skoro 100.000 km se zdálo, že Vesmírná loď přistane u Evropského pobřeží. Ale zemský povrch ubíhal pod ní velikou rychlostí od západu k východu. Čím více se koule ponořovala do vzdušného moře, tím více její směr se snášel k Atlantickému oceánu a k americkému pobřeží. Pokud mu zbytek pohonných látek dovoloval, Gunarev počal brzdit, avšak musil přihlížet k tomu, aby přistál někde poblíž pevniny.

Přistání na pevnině se však nepodařilo. Zásoba pohonné hmoty došla v okamžiku, kdy se vznášeli poblíž Bermudských ostrovů. Syčíc, zapadla Vesmírná koule do hlubin oceánu, neboť její povrch se třením o povrch skoro rozřhával. Nárazem o vodní hladinu pozbyli téměř všichni obyvatelé koule vědomí a tak nebyli svědky toho, jak po chvíli koule znovu povyskočila z vody a po delší době se konečně ustálila, plovouc po modré hladině oceánu k velikému úžasu lodí, kroužících kolem Bermudského souostroví.

Až na za 24 hodiny na to byla koule dovedena několika parníky do přístavu v Hamiltonu. Reportérům představili se Rusové i Američané jako jedna šťastná rodina. Tak také vstou-

pili za dva dny na to na fečnickou tribunu v paláci Spojených národů v New Yorku. Mezi sty delegátů a množstvím novinářů panovalo vrcholné napětí. Co poví títo nesmrtelní, kteří první opustili hranice Země?

Reportérům představili se Rusové i Američané jako jedna šťastná rodina

710

Promluvil nejprve nejstarší z účastníků Gunarev, aby podal souhrnné výsledky obou výprav. Už to, že mluvčí, první způsobilo veliký úžas. Tím více však zavládo v síni vzrušené překvapení, když ing. Reynolds prohlásil: „Nyní mi dovolte několik slov o věci, která by mohla zakaliti hrdou radost nad tím, že lidstvo dovedlo překonat okovy zemské přitažlivosti a jeho duch vznesl se mimo hranice Země. Mluvíím i jménem svých ruských přátel. Pohled z Vesmíru, z těch nesmírných tlín, nám ukázal, že Země jest tak malá a přesvědčil nás, že je jedině lidstvo, které jí obývá. Hlasy sváru, které k nám zalézaly na radiových vlnách, zdály se nám nedůstojným opravdového lidství a proto jsme se unesli poprositi vás, abyste zanechali sporů o to, komu má Měsíc náležet. Bude-li jednou lidstvo schopno jej osaditi nebo užítí, bude to lidstvo sjednocené, které zanechá sporů a bude mysliti opravdu universálně, abych tak řekl vesmírově.“

Mluvíím i jménem svých ruských přátel. Pohled z vesmíru nám ukázal, že na malé zemské kouli jest jedině lidstvo

TÝDENÍK JUNÁCKÉ MLÁDEŽE

Junák

ROČNÍK 29
ČÍSLO
I. V. 1947
CENA Kčs

35

2.50

Americká výprava končí katastrofálním pádem do měsíčního kráteru.

Čtěte uvnitř čísla v příběhu „Závod o Měsíc“.